

Christiane Marie Georgette Berkvens-Stevelinck (1946-2017) Remonstrants predikante

Toen collega Eric Cossee in 2009 met emeritaat ging, was het duidelijk dat de nieuwe predikant een vrouw zou moeten zijn. Naast twee heren was dat wel logisch. Vanzelfsprekend hebben Koen Holtzapffel en ik de hele lijst van vrouwelijke, remonstrantse predikanten doorgenomen. Veel geschikte predikantes bleken niet naar een andere gemeente te willen. Dat Christiane zou willen solliciteren, daar durfden we niet op te rekenen. Ze was tenslotte toen al 63 jaar oud. Koen en ik kenden haar van onze tijd in Leiden. Koen had met haar gestudeerd aan het seminarium, ik had bij haar gestudeerd: remonstrantse geschiedenis. Als gezamenlijke leermeester hadden we Elze Jan Kuiper, van wie we vooral de liefde voor mensen en voor het ambacht van het 'lezen' van mensen hebben meegekregen.

En zo begon Christiane als predikante in de gemeente. Ze deed het origineel en doortastend. Bij de verdeling van de wijken hadden we rekening gehouden met haar visuele handicap. Geen wijken ver weg, maar gewoon een beetje bereikbaar. Maar ook dat was natuurlijk niet altijd gemakkelijk. Praktisch als ze was, richtte Christiane haar pastorale tafel in bij Restaurant Engels. Ze kwam niet naar mensen toe, maar liet zo haar wijk aan haar voorbijkomen. Later kwam de pastorale kamer in het kerkgebouw in zwang. Mensen konden ook bij haar komen lunchen of eten om dingen te bespreken. Christiane was een hartelijke gastvrouw met een bourgondische inslag. En ook vrijmoedig. Als het zo uitkwam, nodigde ze zichzelf gewoon uit om voorafgaand aan een gesprekskring te komen eten. Wel zo handig.

De eerste tijd woonde ze nog in Amsterdam en kwam ze met de Fyra naar Rotterdam. Dat die trein niet altijd vlekkeloos reed, was duidelijk. Met humor ging Christiane daarmee om. Zo zat ik voor een bespreking eens bij Engels (waar anders?) op haar

Christiane in Ierland

te wachten, toen ik een SMS-je kreeg. 'Trein staat vast in de tunnel. Ben wat later'. En even later volgde nog een SMS-je: 'Bidden!'. En een paar minuten later, toen de trein weer reed, constateerde ze dat het had gewerkt.

Dit was typerend voor de vroomheid van Christiane: humorvol en praktisch. Geen gezever over dogmatiek, maar een rechtstreeks lijntje naar boven en veel relativering. Op een knappe manier wist Christiane de tijdgeest steeds aan te

voelen. Ze had oog voor wat er speelde, voor wat op dit moment gezegd moest worden. Tegelijkertijd was ze zo verstandig om zeker de eerste jaren niet alles te veranderen. Zo veroverde ze harten in Rotterdam. Dat ze over veel dingen een mening had, stak ze niet onder stoelen of banken. Ze deelde het, ze organiseerde dingen en bovenal stimuleerde ze mensen om dingen te doen.

Zo kon Christiane voor velen een inspirerende vrouw zijn. Ze was nabij in het pastoraat, origineel in de prediking en belezen in de gesprekskringen. Ze was predikante in Rotterdam en in Breda waar ze enorm genoot van de grote betrokkenheid op elkaar die een kleine gemeente kenmerkt. Ze was predikante in het geheel van de Remonstrantse Broederschap en kwam overal. Ze was Moeder Overste voor de rest van de wereld. Tot op het laatst, tot bij De Verwondering met Annemieke Schrijver, getuigde zij van haar diepe inspiratie en is zij velen tot voorbeeld geweest. Zij kon zo zijn, door haar grote hart voor mensen, door de inspiratie die haar werd geschon-

ken, door God met wie zij een bijzonder lijntje had.

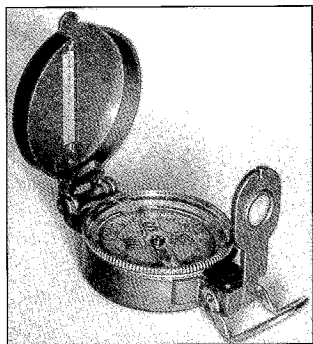
Op TV citeerde zij de mystica Julian van Norwich (1342-1416): *Hierna liet Hij mijn ziel een opperste geestelijk genot smaken. Ik voelde me boordevol blijvende zekerheid, krachtig bevestigd, vrij van kwellende angst. Zo verheugend en zo geestelijk was deze ervaring, dat ik één en al vrede was, rustig en ontspannen, en dat niets ter wereld mij had kunnen verstoren.*

De vrede van God, die alle verstand te boven gaat, moge nu haar deel zijn.
T.R.B.

(Een uitgebreid in memoriam met meer aandacht voor de chronologie van haar leven verschijnt in AdRem)

Kort voor haar overlijden schreef Christiane een dankwoord. U vindt het hieronder.

HEEL, HEEL VEEL DANK!

Naar het Noorden! Dat zou het worden, dankzij het prachtige afscheidscadeau dat u mij schonk. Een cruise naar de fjorden van Alaska of, dichterbij huis, naar de Noorse fjorden. Ingehaald door de tijd koos ik voor een alternatief dat wél tot de huidige mogelijkheden behoorde en nog steeds het Noorden in zich had.

Het werd een ongekend succes waar ik zielsgelukkig mee ben. Vorige week heb ik met mijn gezin onvergetelijke dagen doorgebracht op een van de weinige plekken waar je aan de Nederlandse kust echt aan zee kunt zijn: Grand Hotel Huis ter Duin. Met het raam open kwam de bruisende zee naar binnen, op het strand raasde het zand en dankzij het mooie weer konden we zelfs buiten lunchen, echt aan het strand. Ik heb er volop van genoten en zal nooit vergeten dat u dit mogelijk heeft gemaakt.

Heel veel dank!

Christiane Berkvens-Stevelinck